

theo sự tự nhận thức về tính cấp bách, chứ không phải theo các điều kiện và giới hạn của chúng ta. Điều này không có nghĩa là chúng ta sẽ trở nên dễ dãi hay mềm yếu. Nếu trở nên như thế thì đó là một “khoản chi” cực lớn. Chúng ta cần khuyến bảo, bênh vực, đưa ra các giới hạn và cả các hậu quả nhưng vẫn thể hiện tình yêu thương với họ.

Khi vi phạm các quy luật cơ bản của tình yêu – tức gần sự kiểm soát và điều kiện vào tình yêu, chúng ta đã gián tiếp thúc đẩy người khác cũng vi phạm như vậy. Chúng ta sẽ đặt họ vào vị trí bị động đối phó, buộc họ cảm thấy phải chứng tỏ cho được “Tôi cũng là con người, tôi độc lập, tôi không phụ thuộc vào ai cả”. Nhưng trong thực tế, họ không phải là người có tính độc lập, mà là người chống lại tính độc lập, một hình thức phụ thuộc khác, nằm ở vị trí thấp nhất trong chuỗi liên tục của sự trưởng thành. Họ sẽ trở nên bị động đối phó, gần như lấy đối thủ làm trọng tâm cuộc sống. Họ quan tâm nhiều hơn đến việc bảo vệ “các quyền lợi” của mình, tạo ra các cơ sở cho cá nhân mình hơn là lắng nghe một cách chủ động và chân thật đối với những mệnh lệnh bên trong bản thân.

Sự nổi loạn cũng là một mắt xích của con tim, chứ không phải của trí tuệ, và chìa khóa giải quyết vấn đề này là tạo ra các “khoản gửi vào” liên tục bằng tình yêu vô điều kiện.

Tôi có một người bạn đang là trưởng khoa của một trường đại học có uy tín. Anh ấy đã có kế hoạch dành dụm trong nhiều năm để cho con trai mình có cơ hội theo học tại đó, nhưng khi thời điểm đến thì cậu con trai lại từ chối không chịu ghi danh.

Điều này làm ông vô cùng lo ngại. Ông có chuyện trò